

Зоряні новини

* УПРАВЛІННЯ
* ЕКОНОМІКА
* СОЦІАЛЬНІ
ПРОБЛЕМИ
ВІСНИК
АГРОФІРМИ
«ЗОРЯ»

СЕЛЯНСЬКЕ ПИТАННЯ

Започатковує рубрику «Селянське питання», редакція задає запитання: що буде з селом, якщо воно житиме і працюватиме за законами і порядками, нав'язаними сільцями в останні роки.

Треба повернути борги. Треба по-новому глянути на селянське питання. Треба господарювати на землі цивілізовано. Над цим сьогодні розмірковують наші парламентарі, вчені-аграрники, уряд. Розмірковують по-різному. Хтос бачить порятунок у модифікації колгоспів і радгоспів. Хтос — в індивідуальному господарстві... Готов їх рецентів немає. І, започатковуючи рубрику в газеті, ми розраховуємо, що в ній знайдуть відображення різні думки, які допоможуть обрати новий шлях у відродженні села. Навіть такого високо-розвинутого, що входить до складу агрофірми «Зоря».

Спочатку послухаємо голову агрофірми. Він розповідатиме про те, як у господарстві думають долати труднощі, аби в термінових умовах не розтривкати багатий потенціал, не «загибати» село.

Мені часто доводиться бути в Києві на різноманітних нарадах, спілкуватися із колегами по роботі. Від одного із зарубіжних колег доводилось чути так: «У вашій країні все роблять не так. Наприклад, в економіці діється, як у поганому війську: є тільки дві команди — «Заряджай!» та «Стрійай!», а команду «Ціль-я!» — забули». Мабуть, мав рацію співрозмовник. Треба бути самокритичними. Чому ми сліпо копіюємо економіку Заходу? Чому періодично цурасмося свого? Адже маємо не гірших людей і кращі землі.

кормових культур. Для цього закупили на сім мільярдів карбованців міждобрив.

Звичайно, можна було б задовольнитись тим, що маємо. А де ж перспектива? Без добрив, скажімо, земля дасть віддачу ще два-три роки, а далі господар зрозуміє, що обмановав самого себе.

Як вижити тепер — питання з питань. Для його вирішення в агрофірмі взято курс на створення потужного аграрно-промислового

склались сьогодні в нашій державі. Кризовий стан економіки, у тому числі в аграрному секторі, ставить колективні господарства в надзвичайно скрутне становище. Як і раніше, працюємо під пресом неадекватної податкової політики. Судити, читачу, сам. Господарство сплачує у бюджет одинадцять (!) видів податків. За вісім місяців року це вже 13,5 мільярда карбованців відрахувань. До речі, на оплату праці витрачено

подарств, у нас заробіток с. і неопоганий. Не до жартів, але мушу повторити відомий вислів: порятунок потоплюючих — справа рук самих потоплюючих. Такі вже реалії нашого життя.

Нещодавно побував у Києві в Міністерстві сільськогосподарства. Думав, з'ясую з компетентними людьми деякі деталі щодо

вигідності вирощування кукурудзи. Лише рота розкрив, а мені у відповідь: «Кому потрібна ваша кукурудза?» Оце так, думаю. Справді, кому? У нас в складі цьогогорічної весни пролежало 450 тонн насіння кукурудзи, яким можна було б засіяти тисячі гектарів. І ми засіяли свої поля. Тепер маємо не силос — золото. Не просто зелену масу, з якої вода тече, а понад 33 тисячі тонн кукурудзи із високим вмістом сухої речовини. Ось де наше

хто думас. Скажіть, як будувати, якщо річна ціна споруджених об'єктів у так звані застійні часи тепер оцінюється астрономічною сумою —десь 600 мільярдів карбованців? Та й розмежування власності і функцій між агрофірмою і сільрадою згідно діючого законодавства даються взнаки.

Ось таке наше, хай і в загальних рисах, життя-буття. Головне — реально дивитись на повсякденні речі, що оточують нас. Я розумію, що найважче для людини — оцінити саму себе. А то виходить справжнісінький парадокс. Інколи питання ставиться так, що все зроблене в агрофірмі для людей — зроблено проти них. Ніби не треба було будувати багатопверхові будинки, асфальтувати вулиці, освітлювати їх, газифікувати...

Якщо немає гарячої води, то неважко вище в цьому правління? Чи замислювався хтос, що в Рівному гаряча вода в будинках з більш-менш регулярно завдяки державній дотації? А чи кожен знає, що 80 процентів усіх комунальних послуг у нас покривається за рахунок агрофірми?

Сьогодні поперці, як і раніше, до агрофірми звертаються з усіх питань, що мають вирішуватись на державному рівні. А наша відмова брати на себе невластиві функції сприймається і підноситься таким чином, що в агрофірмі,

В. А. ПЛЮТИНСЬКИЙ, голова агрофірми «Зоря»: ПОКЛАДЕМОСЬ НА ВЛАСНІ СИЛИ

і кращі землі. Значною мірою маємо оті всі біди тому, що урядовці виявляють повну безпорадність у вирішенні аграрних проблем. Тепер селу сутужно з усім. Та колу страйкували шахтарі, металурги, залізничники, вчителі, медики, юристи, селяни працювали у поті чола. Хоча воли, якщо розібратися, були першими жертвами бездарної політики, котру у нас називають ринковою.

Справді, ми маримо ринковою економікою. Але як ми до того ринку дійдемо, якщо виробляємо усе менше продукції? Ринок може бути лише при наявності товарів, конкуренції. А в нас конкуренції бути не може, бо не маємо достатль товарів. Ринок — це місце, де за кращий товар платять більше. У нас же за відсутності товару багато платять за будь-який.

Хочу, щоб мене люди зрозуміли правильно. Агрофірму не обходять усі суспільно-економічні потреби, що дуться з усіх боків нашу державу, а Плютинський така ж землянина, як і усі. Потрібна

лише ваша, люди, підтримка, твереза оцінка реальної ситуації.

Взяти бодай такий факт. У нинішній господарський рік ми вступили без Голішівського відділення, на базі якого було утворено колгосп «Світанок». Розом з ним від агрофірми відійшло аж 37 процентів ріллі. Цей факт поставив перед нами, особливо тваринниками, ряд відчутних проблем. Річ у тім, що крупні тваринницькі комплекси залишилися у складі агрофірми. У такій ситуації було два варіанти: або різко зменшувати чисельність поголів'я і багатьох тваринників залишити без роботи, або вичислювати резерви для закупівлі концормів, щоб зберегти стадо, на рости його продуктивність. Ми пішли другим шляхом. Більше того, до кінця нинішнього року плануємо довести поголів'я свиней з 7 до 10 тисяч голів, наступного — до 15 тисяч. У зв'язку з цим переглянуто й структуру посівних площ в бік збільшення

комплексу, який працюватиме на повному циклі: виробництво сільськогосподарської сировини — її переробка-реалізація готових товарів. Вирішення цього глобального питання неможливе без залучення в наше господарство додаткових інвестицій. У цьому напрямку ведеться значна робота. Ми дещо обмежені в земельних ресурсах. Тому розширення нашої переробної галузі, впровадження новітніх технологій дасть змогу збільшити виробництво і реалізацію різноманітної продукції.

Що маю на увазі? Це і завершення реконструкції склотарного заводу, і будівництво лінії по переробці молока, і спорудження на повітряному обладнанні комбікормового заводу. Хочу, щоб люди знали: реалізація цих планів дасть змогу мати агрофірмі такий запас економічної міцності, який, скажу без перебільшення, забезпечить нормальну роботу господарства для наступних поколінь.

Все це доводиться робити у вкрай важких економічних умовах, що

сього 9,3 мільярда. Чи ж легко нам за такої умови вести відтворення виробництва, максимального задовольнити потреби людей? Як і раніше, за кілограм пального треба віддати понад п'ять літрів молока. А дехто винус в усьому цьому Плютинського, і тільки його.

Уявляєте ситуацію? Лізуть у нашу порожню кишеню, витрушують останні, а нам треба співати «осанну» ринку, яким, як подумати реально, й не пахне. Звичайну сваволу нам хочуть видати за ринковий механізм — і хоч кашкетів вгору підкидай від радості!

Ось чому сьогодні нам ні від кого чекати допомоги. Покладатися треба тільки на власні руки й ініціативу. Хочеться, аби всі ми усвідомили це одну, хай і неприємну істину. Сьогодні такий час, що доводиться відривати від себе більше, ніж будь-коли. Мусимо набратися терпіння і працювати на совість. Розумію, що багато селянських сімей сушать голову над тим, як звести кінці з кінцями. Але ж, на відміну від багатьох гос-

молоко і м'ясо! А в районі, і це мені боляче, є господарства, які заповнили силосом лише дно траншеї.

Агрофірма — багатогалузеве господарство. І ми старасмося, щоб виробництво існувало не заради виробництва, а для людини. Розумію, як і всім, є в нас і невдоволені чимось. Але, торкаючись проблеми зайнятості, будемо використовувати найменший шанс для підтримки своїх працівників.

Проблеми, проблеми... У будівництві їх особливо багато. Хоча споруджено лише один об'єкт — склотарний завод. Призупинено будівництво житла, асфальтування доріг, газифікацію. Не з волі Плютинського, як де-

мовляв, засіли безсердечні чиновники.

Чи справді так? До нас звертаються качати воду в ставки, відремонтувати асфальт чи покрити школи і ніхто не хоче знати, що найперше призначення агрофірми — давати державі продукти харчування. І для досягнення цієї мети ми докладаємо багато зусиль.

Звичайно, найлегше критикувати. Недоліків завжди вистачає. От тільки треба пам'ятати чудові слова видатної людини Сергія Павловича Корольова: «Не згоден — заперечуй, заперечуєш — пропонуй, пропонуєш — роби!». Якби так було насправді, тоді й не гріх було б засіяти «осанну» теперішньому життю-буттю.

Відповідальний за випуск
Василь
АВДИМИРЕЦЬ.